

GŁOS POLSKI

TYGODNIK UCHODZSTWA POLSKIEGO W AFRYCE

Nr. 9, - Rok 1.

2 GRUDNIA 1945 r.

CENA 30 cnt.

S. Szczepanski.

1830 - 1831.

Po upadku Napoleona Kongres Wiedeński /1815/ przeprowadza nowy rozbiór ziem polskich, tworząc Królestwo Polskie, połączone unią dynastyczną z Rosją. Przez 15 lat Polacy mają złudzenie własnego państwa, którego ciemną stroną jest barbarzyństwo wschodnie w osobie namiestnika W. Ks. Konstantego. To też 29 listopada 1830 roku stolica Królestwa Kongresowego, będąca ogniskiem ruchów konspiracyjnych, zrywa się do walki. Przez Łukasynskiego do Podchorążych - koniecznością dziejowa staje się powstanie listopadowe. Rozgrywa się ono wokół Warszawy, a kończy się bohaterskim epizodem Sowińskiego na Woli i reduty Ordonna. Później szaleje w mieście przemoc Paskiewiczza i dają głowy emisariusze emigracyjni.

W powstaniu tym błyska w całej świetności pozostała po okresie napoleońskiej armii narodowa. Zwycięstwa pod Stoczkiem, Wawrem, Iganiami i Wielkimi Debami, mimo małego znaczenia politycznego, będą zawsze wspomnieniem bitności armii Królestwa Kongresowego. Pomimo poważnych możliwości zwycięstwa,

bezczynność i wyraźna nieudolność wodzów, przyspieszyły upadek powstania. Wojska polskie zmuszone do przejścia przez granice pruską, gdzie zostały rozbrojone, małymi oddziałami zmierzają na Zachód, do Francji, głównej sotoji ówczesnej emigracji polskiej. Tam pospieszili najwybitniejsi działacze polityczni i przywódcy powstania. Ożywia ich złudna nadzieja, że ruchy wolnościowe, tlejące w różnych krajach Europy, doprowadzą do wielkiej rewolucji powszechnej i że z jej pomocą będą mogli wznowić walkę o niepodległość Polski.

Choc militarnie powstanie listopadowe nie dało rezultatów, wartość jego dla utrwalenia ducha oporu w narodzie i podkręślenia, że Polska nigdy nie pogodzi się z niewolą, była ogromna. Polska schodzi z widowni historii w pełni blasków czynu wojennego i bitności żołnierza.

Upadek powstania rzuca kir na kraj i stolicę. Mimo wielkich trudności komunikowania się z Zachodem, Warszawa pilnie słucha głosu emigracji i żywo nań reaguje. Ani na chwilę nie zanika w Warszawie dążność do poprawy

losu drogi przewrotu politycznego... Ot, jak pod obecną okupacją, - ale wówczas trwało to przez długie, długie lata...

Wojna obecna zbudziła dawne, bohaterskie serce Warszawy, Warszawy z okresu powstania narodowych i walk wyzwolenczych, Warszawy, w której przez lat sto kilkadziesiąt nigdy nie wygasł płomień buntu przeciw najeźdźcy.

We wrześniu 1939 roku oraz w sierpniu i wrześniu 1944 roku Warszawa wskazała drogę nieugiętego męstwa i bezprzykładnej ofiarności, porwała wyobraźnię nie tylko Narodu Polskiego ale i całego świata swą samotną, a mezną i wspaniałą walką już nie o doraźne zwycięstwo, lecz o honor narodu, o moralne podstawy przyszłego zwycięstwa. Choc siły są tak nierówne choc przemoc wroga jest wielka i potężna - Warszawa pełni dalej swą przodowniczą rolę w narodzie, z niczego nie rezygnującym, wciąż sięgającym po odzyskanie zwycięstwa. Żołnierz polski jest, był i pozostanie idealistą pełnym wiary, że prawda, sprawiedliwość i zasady moralne rządzą światem.

Niezrozumiały gest Moskwy

W ubiegłym tygodniu z Warszawy nadeszła wiadomość, że rząd sowiecki postanowił uwolnić z więzienia na podstawie amnestii osadzonych za niepopelnione winy 16 przewodców Polskiego Ruchu Podziemnego. Kiedy to nastąpi, czy też już nastąpiło Moskwa nie podaje. Nie ujawniono również jaki los spotkać ma amnestionowanych polskich przewodców.

Przypomnijmy sobie przebieg, podstępny aresztowania i sadu nad delegatami Rządu Polskiego w Kraju.

Na konferencji w Jalcie, minister Eden, mimo prośb i ostrzeżeń rządu polskiego w Londynie, podał p. Molotowowi dokładną listę polskich przewodców ruchu podziemnego w Kraju, aby jak twierdził, ułatwić nawiązanie kontaktu pomiędzy polskimi władzami a władzami sowieckimi w Polsce. Skutek ujawnienia składu delegacji rządu na Kraj był tragiczny i nie mieścił się w ramach pojęć zachodnio europejskich, natomiast nie zdziwił nikogo, kto znał metody i wschodnią perfidie Moskwy. Rząd sowiecki zwrócił się do przedstawicieli polskiego ruchu oporu za pośrednictwem dowództwa wojsk sowieckich w Polsce i udzielając gwarancji pod postacią żelaznych listów, zwabił podstępnie delegatów na rzekome rozmowy do Moskwy.

Tam, zamiast rozmów czekał ich dawno przygotowany akt oskarżenia, w którym zarzucono tym, którzy od roku 1939 kierowali Polskim Ruchem Podziemnym, walczyli bezustanku i bezwzględnie z niemieckim najeźdźcą... współpracę z Niemcami! Oskarżenie takie wydaje się niewatpliwie każdemu prostym absurdem. Jednakże Moskwa chcąc skompromitować naród polski w oczach całego świata postanowiła za pomocą znanych metod, wypro-

bowanych i stosowanych już niejednokrotnie, zmusić oskarżonych do przyznania się do niepopelnionych win. Chciano zrobić z procesu nie sąd nad 16 Polakami, ale nad całym polskim narodem.

Na ławie oskarżonych zasiadli: Wicepremier Rządu R. P. Jan Jankowski, ministrowie Adam Bien, Stanisław Jasiukiewicz, Antoni Padajk ostatni komendant rozwiązanej już wówczas Armii Krajowej, General Leopold Okulicki, Przewodniczący Rady Jedności Narodowej Kazimierz Pużak, następnie osmiu członków Rady Jedności Narodowej: pp. Stanisław Mierzwa, Kazimierz Baginski, Józef Chacinski, Franciszek Urbanski, Zbigniew Stypulkowski, Kazimierz Kobylanski, Piotr Czernik, p. Michalowski, oraz tłumacz p. Stemmler.

Tragiczny proces toczył się przy akompaniamencie rozmów prowadzonych na Kremlu przez p. Molotowa i ambasadorów Wielkiej Brytanii i Stanów Zjednoczonych którzy tworzyli równocześnie marionetkowy rząd polski-reprezentujący "niezłomną wolę" - ale nie narodu polskiego. Były to dni ohydne które tylko historia oceni i potępi.

Tymczasem proces odbywał się zgodnie z planem: Część oskarżonych - pod wpływem czy to narkotyku, czy też umiejętnie stosowanych tricków śledczych przyznawała się do wszystkich zarzutów. Niektórzy - bardziej oporni jak n. p. general Okulicki - jeden z głównych oskarżonych, - kategorycznie odpięrali wszystkie zarzuty. Adwokat Stypulkowski - na zarzut współpracy z Niemcami odpowiedział: "Niemcy wymordowali całą moją rodzinę, jakże ja bym mógł z nimi współpracować..."

Oskarżeni zażądali powołania

świadków - świadkowie rzecz jasna nie zostali powołani... z braku środków transportowych.

Tragiczna parodia sprawiedliwości - mimo protestów całego świata cywilizowanego - zakończyła się skazaniem oskarżonych na kary więzienia od 15 do 2 lat.

W czasie procesu pan Bierut wraz ze swymi towarzyszami zwrócił się do Moskwy zadając wydania im oskarżonych, których zamierzali sadzić w Kraju za... faszyzm.

Po wydaniu wyroku przez blisko sześć miesięcy o losie nieszczesliwych ofiar nie było slychac. Przed paroma tygodniami, do Londynu nadeszła wiadomość o śmierci ministra rządu polskiego na Kraj, jednego z najwybitniejszych działaczy Polskiej Partii Socjalistycznej, p. Antoniego Pajdaka. Miał on rzekomo popełnić samobójstwo w więzieniu moskiewskim i nie żył już w czasie procesu. Wiadomość ta jest dość trudna do sprawdzenia, ponieważ rząd sowiecki z zasady nikogo o losie swych ofiar nie informuje.

Obecnie świat się dowiedział, że Moskwa darowała swym ofiarom niepopelnione winy. Co ja do tego pobudziło - pozostanie narazie tajemnicą.

Być może, że w najbliższym czasie dowiemy się, przed sądem gdzieś w Polsce toczy się proces "15 wielkich polskich zbrodniarzy wojennych" oskarżonych o współpracę z "faszystowskim rządem Arciszewskiego" oraz kontakt z armią "zdrajcy" Andersa. Wiadomość ta nikogo nie zdziwi. W wspaniałomyślność Moskwy nikt już nie wierzy. A także wszyscy wiemy doskonale, że jedynym dążeniem pana Bieruta i jego pacholków jest zniszczenie wszystkich odruchów wolności w narodzie polskim i podporządkowanie go woli "oswobodzicieli..."

Problem repatricji Polaków

Sprawa powrotu do Kraju stała się dla wielu uchodźców polskich ciężkim do rozstrzygnięcia problemem.

Nie możemy mieć złudzeń co do rzeczywistości w Kraju, który wyżył się po latach krwawej walki najezdźcy niemieckiego, padł ofiarą okupacji sowieckiej, nie lepszej od poprzedniej i w równym stopniu wyniszczająca siły moralne i fizyczne naszego narodu.

Dla tych uchodźców, którzy przeszli gehenne deportacji w głąb Rosji Sowieckiej, nie istnieją złudzenia co do możliwości powrotu do Polski, pod okupacją Czerwonej Armii i rządzonej przez klikę ludzi bedących urzędnikami N. K. W. D. na usługach Moskwy.

To też tylko nieliczny procent uchodźstwa i żołnierzy naszej armii wyraził chęć powrotu do kraju w obecnych warunkach. Wielu już pojechało, wielu oczekuje na transport w obozach przejściowych.

Nie powinniśmy jednak lekko myślnie potępiać decyzji tych, którzy powracają. Większość z nich decydując się na ten krok niewątpliwie powodowała się najsłabszymi uczuciami spieszenia z pomocą rodzinom, spełniając z całym samozaparciem obowiązki ojców, mężów i braci. Być może, że wśród nich są i tacy, którzy widzą w nieszczęściu swego kraju własny interes wracając, by "w metnej wodzie łowić ryby." O ostatnich możemy być jednak spokojni, że reżim pp. Bieruta, Osobki i Radkiewiczów szybko rozwiąza ich plany i zapozna z rzeczywistością, w którą zapewne nie wierzyli. Nie wątpimy jednak, że większość powracających nie zapomni nigdy o idealach w imię których tysiące polskich żołnierzy złożyło swe życie pod Monte Cassino, Piedimonte, na polach Francji, Belgii i Holandii. Ci niewątpliwie będą czynnikami, który doda odwagi naszym Rodakom do przetrwania tych tragicznych momentów i podtrzyma wiara w lepsze jutro i zwycięstwo sprawiedliwości.

Ze decyzją powrotu do Kraju w obecnych warunkach jest ciężka dla polskiego uchodźstwa, świadczy mały odsetek zgłaszających się.

To też propaganda warszawska nie szczędzi wysiłków, by fakt, że Polacy nie chcą po-

wracać do swego kraju wytłumaczyć opinii świata w niewybredny ale absurdalny sposób. A więc urzędowa Agencja warszawska "Polpress" ruszywszy do ataku oskarża, że plebiscyt wśród żołnierzy polskich był przeprowadzony pod przymusem i terrorem a zgłaszający się na powrót byli przesładowani przez swych oficerów. Bezpodstawność oskarżenia obalił fakt, że ci co wyrazili chęć powrotu do kraju byli natychmiast przenoszeni do obozów brytyjskich, gdzie oczekiwali na transport. Przed odejściem z oddziałów żołnierze zdają swe oporządzenie wyszczególnione w karcie mundurowej. Uczyniono wyjątek pozostawiając powracającym do Kraju na własność ciepłą bielizna i ciepłe mundury.

Przed paroma dniami rozpoczęła się repatriacja polskich żołnierzy. Zaopatrzeni w brytyjskie racje żywnościowe i papierosy na 14 dni wyruszyli w podróż do Kraju. Transporty z Włoch idą drogą lądową, pociągami przez Austrię i Czechosłowację, natomiast z Wielkiej Brytanii droga morską. Ludność powłach ich jako tych którzy na wielu polach bitew rozslawili imię Polski i okryli sławą jej sztandary. Natomiast władze niewątpliwie będą musiały się liczyć z faktem, iż powracający są pod opieką Wielkiej Brytanii i Stanów Zjednoczonych. Nie mniej przygotowano już szereg obozów przejściowych, gdzie jak na przykład w obozie w Pruszkowie, specjalna komisja weryfikacyjna zadecyduje o losie powracających do Kraju żołnierzy.

Z Niemiec i z Austrii nadeszły wiadomości, że w związku nastaniem zimy i silnych mrozów wstrzymano dalszą repatriację polskich wygnańców. Zima w obozach zapowiada się bardzo ciężko. Zarządy tych obozów na własną rękę czynią pospieszne przygotowania, stawiając w barakach piece, zabezpieczając drzwi i okna. W niektórych miejscowościach warunki bytowania naszych uchodźców są znośne, w innych, wprost tragiczne. Tym należy tłumaczyć, wielką rozbieżność w liczbie zgłoszeń na powrót do Kraju. Natomiast znacznie lepiej powodzi się prze-

bywającym w obozach znajdujących się w pobliżu postoju wojsk polskich, jak to ma miejsce we Włoszech i w Niemczech. Żołnierze nasi spieszą ludności cywilnej z pomocą, odstepując swe racje żywnościowe, odzież i koce. Fakt, że w pobliżu znajduje się żołnierz polski, wywiera doskonały wpływ moralny na ludność, która mając takie oparcie decyduje się przetrwać w swych obozach zimą, w przekonaniu, że wiosną przyniesie zmiany w Kraju. W obozach tych otrząsnęto się z apatii i przystąpiono do pracy. A więc, zorganizowano w pierwszym rzędzie szkoły powszechne i gimnazja. Personel nauczycielski mimo wyczerpania długoletnim pobytom w obozach śmierci, przystąpił do pracy nie zrażając się brakiem podreczników i pomocy szkolnych. Organizowane są kursa ogólnokształcące, zawodowe, a w miejscowości Northheim, powstała nawet szkoła na wzór polskich szkół kadeckich. We wszystkich ośrodkach polskich w Niemczech drukowane są już obecnie gazetki obozowe, które bezstronnie informuje ludność o sytuacji w Kraju i zagranicą. We Włoszech jest o tyle korzystniej, że ludność cywilna korzysta z prasy codziennej i wydawnictw Drugiego Korpusu.

Natomiast jak się dowiadujemy sytuacja Polaków w Austrii znacznie pogorszyła się ostatnio. N. p. w Górnej Austrii wyniszczona wojną ludność chętnie wyżyła by się kilkuset tysięcy przesiedleńców, w wśród których blisko połowę stanowią Polacy. Przebywają oni tam w obozach, większość z nich to polscy robotnicy, których siła wciągnięto do organizacji Todta. Nieznaczny odsetek stanowią byli więźniowie obozów koncentracyjnych i obozów śmierci. Obozy polskie administrowane są przez U. N. N. R. A., natomiast dożywiani pomoc i opiekę dają oddziały Polskiego Czerwonego Krzyża. I w tych obozach, podobnie jak w Niemczech zorganizowano szkoły, kursa doksztalcające i zawodowe.

Ta silna postawa polskich wysiedleńców i uchodźców, wiara, że krzywda wyrządzona ich Ojczyźnie musi być naprawiona, jest wspaniałym protestem przeciwko narzuconemu Polsce ustrojowi i zakusom zaborców.

Proces w Norymberdze

Przed międzynarodowym trybunałem w Norymberdze, która widziała narodziny hitlerizmu i jest widownią jego haniebnego końca rozpoczął się proces wielkich zbrodniarzy wojennych - najbliższych współpracowników Hitlera. Oskarżeni sadzeni są przez przedstawicieli czterech mocarstw, które głównie przyczyniły się do zwycięstwa, złamania niemieckiej maszyny wojennej i zniszczenia ustroju nazistowskiego.

Na ławie oskarżonych, w pierwszym tego rodzaju w historii świata procesie zasiedli najwybitniejsi członkowie partii hitlerowskiej, meowowie stanu, dowódcy wojskowi, wszyscy jednomyslnie wierzący w "posłannictwo" narodu niemieckiego i jego naczłowieczeństwo.

Proces w Norymberdze to nie rozprawa sądowa przeciwko poszczególnym oskarżonym za takie czy inne przestępstwa i zbrodnie - to proces przeciwko ustrojowi, który nie przebijając w metodach i środkach chciał zapanować nad światem.

Proces w Norymberdze ma na celu ogłoszenia wszystkich zbrodni niemieckich przeciwko pokojowi, prawu międzynarodowemu i przeciw ludzkości. Czy jednak w akcie oskarżonych wymieniono wszystkie popełnione przez hitlerowców zbrodnie?

Prasa polska w Stanach Zjednoczonych zamieściła niedawno tekst noty złożonej przez ambasadorów i posłów R. P. tym rządowi, które nie uznają tymczasowego rządu warszawskiego. Z noty tej wynika jasno, że w akcie oskarżenia przeciwko pierwszemu 24 wielkim zbrodniarzom, podpisanym przez przedstawicieli Wielkiej Brytanii, Stanów Zjednoczonych, Francji, i Związku Sowieckiego, wszystkie zbrodnie popełnione w Polsce i straty tak moralne jak i materialne zostały z niewiadomych względów pominięte.

Tak więc część aktu oskarżenia zawiera zarzuty zbrodni przeciwko pokojowi. W załączniku "C" do tej części wyszczególnione są umowy międzynarodowe złamane przez Trzecią Rzeszę. Wśród tych umów podany jest również

traktat Wersalski, przy czym, jako wypadki naruszenia traktatu wymieniono aneksje Austrii, włączenie do Rzeszy Klajpedy, Gdanska, oraz Czech i Moraw. Natomiast fakt przyłączenia do Niemiec części Polski, prawie pod Warszawę, pominięty został całkowicie.

Część trzecia aktu oskarżenia traktuje o zbrodniach wojennych.

Część ta podzielona jest na poszczególne podrozdziały poświęcone złemu traktowaniu ludności cywilnej, deportacjom, znecaniu się nad jencami wojennymi, i t. d.

Wymienione są długie listy zbrodni popełnionych w Grecji, Jugosławii, Francji, w Holandii, Belgii, Norwegii, Rosji, Czechosławacji - o Polsce ponownie ani słowa. Trudno zrozumieć jakie są powody pominięcia milczeniem tragedii setek tysięcy Polaków zamęczonych w obozach śmierci, rozstrzelanych na ulicach miast polskich za niepopełnione zbrodnie; trudno zrozumieć dlaczego nie wspomina się słowem o bohaterkiej śmierci polskich dzieci rozstrzelanych przez gestapo na rynku w Bydgoszczy. Akt oskarżenia wspomina, że Niemcy wymordowali we Lwowie 700,000 obywateli sowieckich i wielu uczonych rosyjskich. O zamordowanych obywatelach polskich akt oskarżenia nie wspomina ani słowem. Pominięto także zbrodnie popełnione w 100 obozach koncentracyjnych, których zadaniem było zupełne wyniszczenie narodu polskiego.

W podrozdziale B, traktującym o deportacjach ludności podano, że z Rosji Sowieckiej wywieziono 4 miliony obywateli sowieckich, wspomina się o deportacjach Czechów i Jugosłowian - lecz wśród przykładów niema choćby słowa o deportacjach ludności Polski, o masowych przesiedleniach, wywozkach na przymusowe roboty, łapaniach ulicznych.

W podrozdziale poświęconym złemu traktowaniu jenców wojennych wspomina się tylko o zagadkowym wymordowaniu 11 tysięcy oficerów polskich w lasach katyńskich - o przesładowaniu jenców Polaków - rozstrzeliwaniu i wieszaniu znowu nic nie wspomniano.

Nota Rządu Polskiego stwierdza, że powyższe przykłady

celowego pominięcia Polski w akcie oskarżenia, które możnaby jeszcze pomnożyć przykładami z innych rozdziałów jak, n. p. dotyczących przymusowej germanizacji, pracy przymusowej i t. p. wskazują że "w przedstawieniu zbrodni niemieckich polska została wyraźnie pominięta".

"Polska - czytamy w nocie - ma smutny przywilej, że w czasie tej wojny poniosła proporcjonalnie do liczby swych mieszkańców i zasobów, największe straty i ofiary. W tych warunkach pominięcie w akcie oskarżenia, który jest nie tylko dokumentem sądowym, ale w pierwszym rzędzie również i politycznym, wypadków zbrodni wojennych dokonanych w Polsce, jest aktem, który wywołać musi jak najdalej idące zastrzeżenia.

Sposób potraktowania w akcie oskarżenia zbrodni wojennych popełnionych przez Niemców w Polsce zrozumiany będzie powszechnie, jako chęć zlekceważenia i pomniejszenia ofiar poniesionych przez Narod Polski w ciągu wojny.

Przeciwko takiemu umniejszeniu przez wyżej wspomniane 4 Narody Zjednoczone w urzędowym dokumencie, skierowanemu do Międzynarodowego Trybunału Wojskowego w Norymberdze, ofiar Narod Polskiego, Rząd Polski zakłada protest".

A jak zareagował rząd warszawski? Wysłał delegację składającą się z czterech prawników polskich do Norymbergii. Delegacja ta zamiast energicznie zaprotestować przeciwko pominięciu Polski w akcie oskarżenia Niemiec ogranicza się tylko do zażądania wydania Dr. Francka, gdyż zamierza przeprowadzić w Warszawie proces, aby naród polski dowiedział się o popełnionych przez Niemców zbrodniach w Polsce. [?] Świat może o nich niewiedzieć. Bo poco? Jeszcze gotów przestać się litować nad nieszczesliwymi Rosjanami i współczuć z Polakami - którzy walczyć o wolność. we wspólnym zwycięstwie otrzymali usankcjonowany rozbiór i niewolę.

Kronika tygodniowa

Tydzien ubiegly nie przyniosl spodziewanego odprezenia w sytuacji miedzynarodowej, a gestniejace od Wschodu chmury, nadal zaciemniają horyzont polityczny. Sytuacja stala sie o tyle wyraźniejsza, że optymistyczne kalkulacje rozwiązania wielu problemow droga not i porozumien, uznano z gory za przesadzone. Caly ciezar rozwiązania wszelkich zagadnien spadnie sila rzeczy na Organizacje Narodow Zjednoczonych.

Na pierwszy plan wydarzen wysuwaja sie obecnie sprawy dotyczace bezpośrednio interesow Stanow Zjednoczonych, zagrozonych przez Rosje Sowiecką. Prezydent Truman, określiwszy jasno swe stanowisko, nie bedzie sie cofal przed zadna ewentualnoscia, oddajac potege militarna Stanow Zjednoczonych do dyspozycji Narodow Zjednoczonych.

Juz dzis mozna przewidywac, że o ile Demokracje Zachodnie beda dokladaly wszelkich wysilkow, by Organizacja Narodow Zjednoczonych jak najszybciej rozpoczela urzedowanie, to Rosja ze swej strony nie cofnie sie przed zadnym wybiegiem, by opoznic ten moment.

Szereg posuniec Moskwy i pospiech w realizacji planow sowieckich na Bliskim i Dalekim Wschodzie, oraz w Europie swiadczy, że Moskwa pragnie wykorzystac okres najblizszy dla misternie kamuflazowanych celow. Wypadki w Europie, Persji i na calym Dalekim Wschodzie demaskuja tendencje Moskwy, uwydatniajac jej "pokojowe" zamiary.

W ubieglym tygodniu rozpoczęła prace komisja przygotowana w Londynie, nad procedura organizacji Narodow Zjednoczonych i wyborem stalego miejsca jej urzedowania. Stany Zjednoczone i Wielka Brytania wysunely propozycje, by siedziba Narodow Zjednoczonych byla Europa, jeden z mniejszych krajow, natomiast Rosja Sowiecka wystapila z kontr-propo-

zycja sugerujac Stany Zjednoczone. Tak wiec juz od pierwszej chwili, Rosja zajmuje stanowisko opozycyjne, co zreszta bylo do przewidzenia.

Prasa swiatowa poswieca wiele miejsca sprawie Azerbejdzanu, bedacej jednym z latwo zapalnych i niebezpiecznych ognisk. Powstaly w prowincji tej "Komitet Wyzwolenia Narodowego" domaga sie autonomii i wystosowal w tej sprawie note do Stanow Zjednoczonych i Wielkiej Brytanii. Oba mocarstwa nie odpowiedzialy na wspomniana note, wychodzac z zalozenia, że zamieszki w Azerbejdżanie sa sprawa wylacnie wewnetrzna Persji. Natomiast powstancy korzystajac z poparcia Rosji Sowieckiej i otrzymawszy ubrojenie przekazane swego czasu przez Persje okupacyjnym wojskom sowieckim, posuwaja sie nadal w kierunku Teheranu. W związku z konfliktem perskim, rzad Stanow Zjednoczonych i Wielkiej Brytanii stara sie nie zaogniac sytuacji wytworzonej przez fakt interwencji wojsk sowieckich w konflikcie Azerbejdżanskim, przypisujac pamietne wystapienie oddzialow sowieckich samorzutnemu i niezdiscyplinowanemu zarzadzeniu dowodztwa sowieckiego w Persji.

Aby zapobiec w przyszlosci podobnym "niezdiscyplinowanym" wystapieniom wojsk sowieckich, Stany Zjednoczone zwrocily sie do Wielkiej Brytanii i Rosji Sowieckiej z zadaniem skrocenia terminu ustalonego w Poczdamie na dzien 2 marca 1946 roku dla ewakuacji wojsk alianckich z Persji na dzien 1 stycznia 1946 r. Wielka Brytania przyjela natychmiast propozycje Sta ow Zjednoczonych pod warunkiem, iz wojska rosyjskie zostana rawniez w tym terminie usuniete. To zdecydowane stanowisko Stanow Zjednoczonych zmusilo Rosje do pozytywnej odpowiedzi na note. Tak wiec konflikt perski narazie ma charakter czysto lokalny. Istnieje natomiast obawy, iz inspi-

rowany przez Rosje ruch "wolnosciowy" obejmie rawniez plemiona Kurdow i innych wojowniczych szczepow zamieszkujacych obszary pomiedzy Morzem Kaspijskim a Czarnym.

Komitet Wyzwolenia Narodowego w Azerbejdżanie nie jest wylacznym pupilkiem Rosji Sowieckiej, ktora proteguje podobny ruch, rzekomo "wolnosciowy" w Indonezji i Indochinach. Prasa Sowiecka z wielkim oburzeniem domaga sie zastosowania Karty Atlantycznej dla tych ludow, rzekomo gnebnionych przez panstwa kolonialne.

Sytuacja w Chinach jest nadal powazna. Walki pomiedzy wojskami rzadowymi i komunistami trwaja nadal z cala zaciecioscia, pomimo toczacych sie rozmow na temat pozostawienia wojsk sowieckich na okupacji Mandzurii. Obie walczace strony czynia sobie wzajemne zarzuty: komunistyci oskarzaja wojska rzadowe, iz otrzymuja uzbrojenie od Amerykanow, natomiast rzad Chiang-Kai-Sheka oskarza Rosje Sowiecką o zaopatrywanie w bron bandy komunistow. Sensacja polityczna bylo ustapienie generala Churleya, ambasadora Stanow Zjednoczonych w Chinach. Na jego miejsce wyznaczono generala Marshalla, bylego szefa sztabu Stanow Zjednoczonych.

Na Jawie wojskom brytyjskim nie udalo sie opanowac sytuacji. Swietnie ubrojone bandy tubylcow napadaja na ludnosc holenderska, znajdujaca sie w obozach internowanych. Do walki przeciwko powstancom wojska brytyjskie wprowadzily okrety wojenne i samoloty.

Niewatpliwie gwaltowny wzrost zainteresowan Rosji Sowieckiej sprawami Dalekiego i Bliskiego Wschodu oraz aktywnosc jej poczynan tam nalezy tłumaczyc przede wszystkim znacznym upadkiem wplywow komunistycznych w Europie. Jak juz pisalismy w jednym z poprzednich numerow, Rosja nigdy nie powinna byla

(c. d. na str. 8 - ej)

PRZEGLAD PRASY

Robotnicy brytyjscy o ZSSR

W dzienniku londyńskim "News Chronicle" ukazał się ciekawy wywiad z robotnikami angielskiego przemysłu metalowego, którzy niedawno zwiedzili ZSSR. "Stopa życiowa robotników brytyjskich" jak stwierdzają uczestnicy wycieczki, jest o wiele wyższa o stopy życiowej robotnika sowieckiego. Opowiadania o fantastycznych osiągnięciach sowieckich w ciągu 15 ostatnich lat, były głoszone przez osoby, które jeździły do Rosji, nie po to aby widzieć rzeczywisty stan rzeczy, ale aby głosić światu, że nowy system rosyjski dał niespotykane wyniki.

Robotnicy sowieccy są bardzo ambitni. Każda robotnica sowiecka pragnie zostać conajmniej mechanikiem. Niewiele jednak wagi przywiązuje się do konserwacji i oszczędzania maszyn. W Rosji uważają, że maszyna jest pot, aby kółka i tryby jej pracowały bez ustanku. Reszta nikogo nie obchodzi.

Pomimo całej propagandy i legendarnych opowieści o fantastycznych wprost rekordach "stachanowców" i fantastycznym wzroście produkcji sowieckiej - jesteśmy przekonani, stwierdzili robotnicy angielscy, że wydajność na głowę w Sowietach, jest znacznie niższa od naszej.

W Rosji - twierdzą dalej robotnicy - zbyt wiele rzeczy zrobiono w pośpiechu aby tylko wyrzucić wrażenie na opinii świata. Tak więc niektóre z wielkich robotniczych gmachów mieszkalnych, tak pięknie wyglądające na zdjęciach, rozsyłanych przez propagandę sowiecką, rozpada się już za życia naszego pokolenia."

Sowiecka misja w Palestynie

Dziennik "Palestine Post" podaje że do Palestyny przybyła misja sowiecka, pod przewodnictwem sowieckiego charge d'affaires w Kairze. Przewidywanym celem

tej wizyty jest chęć zagarnięcia rozległych majątków kościoła prawosławnego w Palestynie. "Palestine Post" twierdzi, że od blisko roku toczy się walka pomiędzy rządem sowieckim a rosyjską misją religijną, która rozporządza w Palestynie ogromnym majątkiem, należącym do kościoła prawosławnego, a zarejestrowanym na nazwisko rodziny carskiej. Zdobycie mienia prawosławnego wzmocniło by pozycję Rosji sowieckiej w Palestynie. Oddaloby w ich ręce część miasta Jerozolimy, wiele wartościowych parceli, kilkanaście klasztorów i szkół misyjnych.

W związku z obecną wizytą misji sowieckiej, prasa palestyńska przypomina nieudany występ innej misji sowieckiej w Palestynie, która zamierzała ewakuować do ZZSR znajdującą się w Palestynie młodzież poniżej lat 17, urodzoną na terytoriach zagarniętych przez bolszewików.

Przypadek chciał że podczas pobytu misji do Palestyny przybył okret "Transylvania" który przewiózł kilkaset dzieci żydowskich z Europy Wschodniej, które cudem uratowały się spod opieki sowieckiej. W jednym z najbardziej poczytnych dzienników palestyńskich "Haaretz" z dnia 30 października ukazał się wywiad z 16 letnim chłopcem, nazwiskiem Jozef Kaufman. Los tego chłopca, to los tysięcy "dzieci-sierot" ktorymi zaopiekowały się "litosciwe" władze sowieckie. W grudniu 1944, bolszewicy ewakuowali prawie wszystkie sierotince z Bukaresztu do Donbasu. Mały Kaufman dostał się do miejscowości Konstantynówka, gdzie pracował w kopalni węgla. Dzieci zmuszono pracować 12 godzin na dobę. Mieszkały w nieopalanym barakach, a jako pożywienie otrzymywały chleb, ziemniaki i kapustę - żadnych tłuszczów, lub cukru. Część dzieci uciekła, lecz tylko,

jednemu Kaufmanowi udało się dostać do Konstancy i wyjechać do Palestyny."

Tak więc wygląda raj sowiecki widziany oczami nie żadnego faszysty lecz dziecka-sieroty, którego życie w sierotincu rumuńskim, pod okupacją niemiecką, nie musiało być za słodkie.

Sprawa Iranu

W wychodzącym w Nairobi "East African Standard" z dnia 26 listopada b.r. ukazał się list podpisany "Iranczyk" na temat ostatnich incydentów w północnej Persji. List ten podajemy w tłumaczeniu:

"Persja spełniła swoje zadanie w czasie wojny i oddała szereg przysług sprawie zwycięstwa a teraz w nagrodę grozi jej los wielu państw, które dostały się w ręce sowieckie. Niedawno Rosja potwierdziła swe zobowiązania wobec Persji, że wojska sowieckie zostaną ewakuowane do dnia 2 marca 1946."

Pan Attlee zaproponował Stalinowi, aby celem usunięcia wszelkich ewentualnych nieporozumień, jasno i wyraźnie wyluszczył swe wszystkie pretensje i żądania. Trudno będzie uwierzyć, że będa one miały jakas granicę. Przypominajmy sobie rok 1938, gdy po zajęciu Czechosłowacji, Hitler oświadczył światu, że wszystkie jego pretensje terytorialne są zaspokojone - ale pamiętamy dalszy bieg wypadków!"

Demobilizacja Armii Czerwonej

Korespondent tygodnika "Sunday Times" w korespondencji z Moskwy pisze, że rząd sowiecki zamierza stworzyć armię pokojową, przewyższającą swą liczebnością armię z roku 1941. Armia ta jest szkolona bez przerwy i tysiące uczonych i specjalistów pracuje nad udoskonaleniem uzbrojenia i wyposażenia. Rząd sowiecki pragnie, stwierdza korespondent "Sunday Times" aby armia sowiecka była najpotężniejsza i najlepiej uzbrojona armia na świecie, mająca do swej dyspozycji bomby atomowe, nad którymi obecnie usilnie pracują uczeni sowieccy i porwani uczeni niemieccy."

WIESCI Z KRAJU

W początkach listopada odbył się w Częstochowie zjazd biskupów polskich pod przewodnictwem ks. Kardynała Hłonda. Na zjeździe uchwalono co następuje:

"Zjazd biskupów wyraża żal z powodu wypowiedzenia przez obecny rząd Konkordatu i wzywa wiernych do zjednoczenia się dokoła osoby Ojca Świętego."

Zjazd biskupów przypomina pomoc Ojca Świętego Piusa XII, dla polskiego narodu w najczarniejszych godzinach jego dziejów i fakt, że Ojciec Święty zawsze uznawał suwerenność narodu polskiego przez utrzymywanie z nim dyplomatycznych stosunków.

Zjazd biskupów poleca wiernym, aby w nadchodzących wyborach głosowali tylko na tych kandydatów, którzy są za pokojową współpracą z Ojcem Świętym w duchu chrześcijańskim.

Prasa warszawska zamieściła wywiad z Rola Zymierskim o reorganizacji armii polskiej w Kraju. Z relacji pana Zymierskiego wynika że rząd warszawski zamierza zredukować stan armii do 250 tysięcy żołnierzy. Polska będzie posiadać 18 dywizji piechoty i 3 pułki kawalerii. Po przeprowadzeniu reorganizacji wszyscy młodszy oficerowie przejdą specjalne roczne kursa.

Zgodnie z planem przeszkolenie trwać będzie trzy lata - po 1000 oficerów rocznie. Wszyscy powracający z niewoli oficerowie przejdą 9 miesięczny kursa przeszkoleniowego. Dla oficerów zawodowych utworzona będzie specjalna szkoła w Krakowie, która wypuszczać będzie 250 podporuczników rocznie.

Następnie p. Zymierski wyjaśnił, że do 15 października 4000 oficerów armii czerwonej, służących w szeregach polskich powróciło do swej ojczyzny i że w chwili obecnej prawie wszyscy dowódcy plutonów i kompanii tzn. od podporucznika do kapitana, to Polacy natomiast kadry starszych dowódców stanowią wspaniałomyślnie wypozyczeni przez Rosję - krasnoarmiejcy.

Specjalną uwagę p. Zymierski zamierza poświęcić szkoleniu kadr podoficerskich, gdyż jak twierdzi nie może być mowy o nowoczesnej armii bez odpowiednio przeszkolonych i wyposażonych podoficerów zawodowych".

Aby zatrzeć wszystkie różnice istniejące pomiędzy wojskiem a ludnością cywilną p. Zymierski zamierza zlikwidować "Rodzine Wojskowa", kluby sportowe, kościoły garnizonowe, kluby oficerskie i t. p. Nowa polska armia jest armią demokratyczną, i jako przykład p. Zymierski cytuje udział żołnierzy w zniwach i pomoc wojska w przeprowadzeniu reformy rolnej.

Celem nowej armii będzie nie tylko obrona granic Polski, ale także musi ona baczyć aby owoce zwycięstwa były długotrwałe.

Agencja Polpress donosi że władze czeskie zabroniły umieszczenia szyldów i wywieszek w języku polskim w Cieszynie i na Zaolziu.

Posłem polskim w Meksyku mianowany został Jan Drohojowski, b. sekretarz generalny Min. Informacji, za czasów ministra Kota.

Rząd warszawski przesłał marszałkowi Tito najwyższe odznaczenie wojskowe - stworzone przez t. zw. rząd jedności narodowej: Krzyż Grunwaldzki I Klasy "jako dowód przyjaźni i podziwu nowej demokratycznej Polski dla bohaterskich narodów demokratycznej Jugosławii".

Z Białegostoku donoszą, że miejscowe fabryki tkackie wyprodukowały w ciągu września 42 tysiące metrów tkanin i 6,300 koców. W przemyśle tkackim zatrudnionych jest 1600 robotników.

Rząd warszawski zamierza stworzyć nowe ministerstwo dla spraw odzyskanych ziem. Do kompetencji nowego urzędu należeć będą sprawy osadników, zapewnienie bezpieczeństwa życia i mienia na ziemiach odzyskanych, dostarczenie pomocy ludności tych ziem w postaci artykułów żywnościowych, opalu, narzędzi i maszyn rolniczych, oraz wysyłka Niemców do Rzeszy.

Za trzy miesiące zostanie ukończona budowa szpitala dla dzieci ufundowanego przez Szwedzki Komitet Pomocy Międzynarodowej, w Otwocku. W głównym budynku znajdować się będzie 107 łóżek, ponadto w budowie jest pawilon kwartantny na 24 miejsca, oraz specjalny pawilon dla gruźlików na 96 miejsc. Personal składac się będzie z 200 osób, z czego 100 Szwedów - lekarzy i pielęgniarek.

W KILKU WIERSZACH

Liga kobiet sowieckich, zaprosiła panią Eleanore Roosevelt do Moskwy.

Oficjalna nazwa nowej Organizacji Narodów Zjednoczonych brzmi "Narody Zjednoczone."

W Argentynie, w dalszym ciągu używa się zboża, jako paliwa. W ciągu bieżącego roku spalono około 5 milionów ton zboża. (!)

Korespondent agencji Reutera nadesłał opis bardzo charakterystycznego incydentu, jaki miał miejsce w jednym z miast niemieckich. Do kasyna oficerskiego brytyjskiego wydziału prasowego wszedł patrol żandarmerii sowieckiej i pod pretekstem, że poszukuje dezertersów z Armii Czerwonej, przystąpił do legitymowania obecnych. Na wniosek zarządzającego kasynem, wezwano żandarmerie brytyjską i wspólnie sprawdzono dokumenty znajdujących się w kasynie osób cywilnych. Korespondent Reutera podkreśla, że przez cały czas trwania "wizyty" lokalu pilnowali żołnierze sowieccy z karabinami maszynowymi.

Jeden z głównych oskarżonych, Hess, stracił podobno Norymberdzę pamięć i gdy mu pokazano zdjęcia Hitlera i Goeringa, oświadczył, że w życiu tych panów nie widział.

Premier czeski oświadczył, że rząd pokrywa koszty utrzymania sowieckich wojsk w Czechosłowacji, jak również za wyszkolenie i wyposażenie oddziałów czeskich przez rząd sowiecki.

Z NAIROBI

Wszystkie osoby znające język angielski w słowie i piśmie, mające praktykę biurową i administracyjną, oraz wszelkiego rodzaju fachowcy, są proszeni we własnym interesie o nadesłanie swych życiorysów w języku polskim i angielskim do Administracji "Głosu Polskiego"-Nairobi - P. O. Box 1939. W życiorysie należy podać swój obecny charakter zatrudnienia. Bliższe informacje będą udzielone indywidualnie, po otrzymaniu życiorysów.

KRONIKA TYGODNIOWA

(Dokonczenie ze str. 5 - ej.)

pokazać swych obywateli świata. Wrażenie jakie uczynili nie jest widac zbyt dodatnie, skoro mimo usilnej propagandy i terroru stosowanego przez policje na usługach Armii Czerwonej, w Austrii, podobnie jak i na Węgrzech, podczas wyborów komunisti ponieśli sromotną klęskę.

Wyniki wyborów w Austrii są obecnie ostro krytykowane przez prasę sowiecką, która twierdzi, że pokutują tam jeszcze wpływy hitlerowskie, czego najlepszym dowodem jest zwycięstwo katolickiej partii austriackiej. Jednakże bajeczka o wpływach hitlerowskich jest zbyt naiwna-Europa poznała Rosję i ma jej dosyć.

Drugim dowodem osłabienia sympatii pro-sowieckich jest oświadczenie przewodcy komunistów francuskich, że komunizm francuski ma charakter czysto narodowy. Francja oddala się stopniowo od Moskwy, z którą łączy ją pakt przyjaźni i powoli zaczyna interesować się ewentualnym stworzeniem bloku zachodniego. Polityczne kola francuskie twierdzą, że utworzenie bloku zachodniego jest konieczne, dla utrzymania równowagi w świecie. Blok ten będzie się opierał na przyjaźni brytyjsko-francuskiej i będzie łącznikiem pomiędzy Stanami Zjednoczonymi i Rosją, nie zagrażając oczywiście swym istnieniem pokojowi.

Francja pragnie za wszelką cenę odzyskać straconą w świecie pozycję. General de Gaulle przekonał naród francuski, że utworzenie rządów komunistycznych, zagrozi potęgę francuskiej i może zepchnąć kraj do roli satelity Rosji Sowieckiej.

Włochy przeżywają nowy kryzys gabinetowy. Po dymisji signora Parri, następcą tronu ks. Umberto, powierzył funkcje utworzenia rządu signorowi Orlando-który piastował urząd premiera po pierwszej wojnie światowej, a przez cały czas rządów Mussoliniego przebywał na wygnaniu.

Nowy rząd włoski będzie przede wszystkim musiał przygotować wybory, i zlikwidować sady ludowe, stworzone przez partyzantów czerwonych jeszcze w czasie działań wojennych. Sady te mordują

masowo ludzi często zupełnie niewinnych-pod płaszczykiem zwalczania resztek faszyzmu.

W Grecji sytuacja uległa rozprezeniu. Arcybiskup Damaschinós pozostał na stanowisku Regenta, aż do chwili przeprowadzenia wyborów w marcu roku 1946. Pierwszym sukcesem rządu p. Sofoupolisa było wyznaczenie przez Związek Sowiecki swego ambasadora w Grecji, uznając tym samym nowy rząd.

Ogłoszenie w ubiegłym tygodniu republiki Jugosławii nie było dla nikogo niespodzianką. Królestwo Jugosławii nosi teraz nazwę: Federalnej Jugosłowiańskiej Republiki Ludowej rządzonej przez marszałka Tito-vel Jozefa Brosa znanego działacza Kominternu. Po utraceniu opozycji, Tito i jego klika sprawuje niczem nieskrepowane rządy. Jednym z ostatnich jego występów była likwidacja prasy opozycyjnej, której zezwolono na ukazywanie się w okresie przedwyborczym, jako dowód przywrócenia swobod demokratycznych. Obecnie rezim postanowił skonczyć z całą opozycyjną imprezą w sposób bardzo sprytny, a mianowicie, związek zecerów odmówił drukowania pism, które krytykują związki zawodowe.

W parlamencie Wielkiej Brytanii partia konserwatywna - ze swym przewodcą p. Churchillem na czele, postawiła wniosek o votum nieufności dla rządu, P. Churchill przemawiając na zebraniu partyjnym oświadczył, że największą klęską poniesioną przez naród brytyjski były wyniki ostatnich wyborów. P. Churchill oburza się że zamiast budować domy i demobilizować armie, nowy rząd zajmuje się sprawą upanostwowiecia niektórych instytucji. Jednakże ponieważ rząd posiada w Izbie zdecydowaną większość, wystąpienie p. Churchilla nie będzie miało żadnego wpływu na wewnętrzne losy Wielkiej Brytanii.

Na zakończenie należy wspomnieć o oświadczeniu Prezydenta Trumana, że żadne spotkanie Wielkiej Trojki w najbliższym czasie nie nastąpi, zapowiedział natomiast zmianę niektórych postanowień powziętych w Poczdamie. (ski.)

Szkola muzyczna w Tengeru

Szkola muzyczna im. Stanisława Moniuszki w Tengeru /Tanganyika/ została założona jeszcze w roku ubiegłym. Normalna jednak nauka rozpoczęła się z nowym rokiem szkolnym, w lutym 1945. Napływ młodzieży był ogromny, do wpisów zgłosiło się blisko 300 kandydatów. Był to stosunkowo duży procent na ogólną liczbę 2034 młodzieży kształcącej się w różnych zakładach naukowych w tym osiedlu. Możliwości nowej placówki naukowej były jednak małe, tak ze względów technicznych, jak i z braku dostatecznej ilości profesorów. Po przeprowadzeniu badania kandydatów przyjęto do szkoły tylko 157 uczniów. Kierownictwo Szkoły Muzycznej objęła p. Jadwiga Marko, absolwentka Konserwatorium lwowskiego.

Mimo trudności udało się otworzyć klasy: śpiewu solowego, gry na fortepianie, gry na skrzypcach i wiolonczeli, oraz gry na instrumentach dętych i perkusyjnych. Procz tego dla wszystkich studentów zostały stworzone klasy zasad muzyki.

Niemal wszyscy kandydaci rozpoczęli naukę od początków, z wyjątkiem małej grupy dziewcząt, które uczyły się już gry fortepianowej przed wojną w Polsce. Do klasy fortepianowej przyjęto na kurs przygotowawczy 95 uczniów, na kurs niższy 7 uczniów.

W ciągu roku szkoła rozwinęła się znacznie. Przybyły dwie nowe sily nauczycielskie, co umożliwiło przyjęcie uczniów klas teoretycznych na lekcje praktyczne. Dodatkowo przyjęto na kurs początkowy nauki gry na fortepianie 34 dzieci z Sierocinca w Tengeru. Dzięki nowym fortepianom, ofiarowanym przez katolicką organizację amerykańską War Relief Services i przez Polską Imkę, zwiększyły się możliwości ćwiczeń.

Dzisiaj Szkoła liczy 171 uczniów. Od półrocza otwarto trzy kursy nauki solfeggio. Prof. Mikolaj Beynat stworzył młodzieżową orkiestrę uczniowską, która ma już za sobą cały szereg występów publicznych i cieszy się dużym powodzeniem.

Postępy dzieci w nauce są dobre. W klasie fortepianowej, pomimo skąpego czasu wyznaczonego na ćwiczenia, osiągnięto piękne

wyniki, co jest dużą zasługą PP. Profesorów: M. Przeworskiej, E. Komerowej, Z. Dorosz, M. Radziszewskiej i M. Jankowskiej. Szereg uczennic mógł przejść na stopnie wyższe i dziś już podział na kursy przedstawia się następująco: Kurs przygotowawczy 122 uczniów, Kurs niższy 10 uczniów, Kurs średni 2 uczennice.

Dwie z poster starszych, bardziej zaawansowanych uczennic klasy fortepianowej udzielają - lekcji początków gry na fortepianie tym dzieciom z Sierocinca, które narazie z braku miejsc wolnych nie mogły być przyjęte do szkoły na lekcje praktyczne.

Szkola muzyczna w Tengeru urządziła w ciągu bieżącego roku kilka imprez między innymi "Wieczór muzyczny ku czci Paderewskiego" /w rocznicę śmierci/ kilka popisów szkolnych w Tengeru oraz "Wieczór piosenki polskiej" w sąsiednim miasteczku Arusha-ten

inz. T. Zemoytel

Uroczystości Matki Boskiej Ostrobramskiej w Osiedlu Kojas

W miesiącu listopadzie rokrocznie przed kaplicą Ostrobramską w Wilnie odprawiano w ciągu 9-ciu dni uroczyste nabożeństwa ku czci Matki Boskiej, zwane "Opieki Matki Boskiej".

18 listopada b. r. przed okwieconą i przybraną zielenią kaplicy osiedla w Kojas, zgromadziły się tłumy kresowej ludności uchodźczej, aby starym zwyczajem uczcić Oredowniczkę i Opiekunkę Narodu "Panne Świętą, co Jasnej broni Częstochowy i w Ostrej Świeci Bramie".....

Z inicjatywy i staraniem Kola Związku Ziemi Wschodnich Rz. P. w Kojas główny ołtarz w kaplicy został zbudowany przez osiedlowe warsztaty stolarskie z kolorowego cennego drewna afrykańskiego z zachowaniem przez artystę - dekoratora - wilanina D. Remizo, motywów architektonicznych i stylu rzymskiego frontu kaplicy Ostrobramskiej. Środkowa część ołtarza zajmuje okładna kopja cudownego obrazu Matki Boskiej Ostrobramskiej, pedzła uchodźcy

ostatni przy współdziałaniu bardzo dobrego chóru Panstw. Gimnazjum i Liceum w Tengeru pod doskonałym kierownictwem artystycznym p. Dyr. Jadwigi Marko.

Szkola muz. im. Stanisława Moniuszki w Tengeru spełnia dobrze swą rolę, przygotowując kadry muzyków. Z punktu widzenia społecznego i wychowawczego znacznie szkoły urasta szczególnie w osiedlu afrykańskim, gdzie młodzież nie ma dostępu do sztuk pięknych w tej mierze co w Polsce. Szkoła Muzyczna uzupełnia braki w estetycznym kształceniu młodzieży.

Z ramienia Delegata Min. W.R. i O.P. p. Mgr. S. Szczepańskiego opiekę nad Szkołą Muzyczną sprawuje długoletni profesor Konserwatorium Muz. w Krakowie, X.W. Wargowski, co daje rekojmie, że poziom szkoły będzie się podnosił coraz wyżej mimo pietrzających się trudności.

z Masindi, artysty malarza Froudista, ufundowana przez mieszkańców osiedla.

Jakże nastrojowo kojaco i w skupieniu najwznioslejszych uczuc spojiera z ołtarza ku strapiionym w złocistych szatach z XVIII-go wieku (dzieło OO. Karmelitów) przycieniony w tonach wizerunek Królowej Korony Polskiej.

Złocista korona i promienie głowy, zdaje się, przycmiewają swym czystym światłem nuzące słońce afrykańskie.

Nad obrazem odtworzony z wilenskiej kaplicy Ostrobramskiej napis: "Matko Miłosierdzia! Pod Twoją opiekę uciekamy się" przypomina o szkańach Murawiewa, Wieszatiela, okupantów niemieckich i sowieckich, stosowanych do Polskich Ziemi Wschodnich Rzeczypospolitej, zmierzających do wyrugowania z nich polskości i o zakusach wrogich władz zmiany tego napisu.

Na nabożeństwie Ks. Proboszcz St. Myszkowski w głęboko przemyślanych słowach podał
(c.d. na str. 11 - ej.)

Z OSIEDLI

Masindi

Nauczyciele i Działwa Szkoły Pow. Nr. 2 w Masindi złożyli na "Pomoc Dzieciom uwolnionym z obozów koncentracyjnych w Niemczech" shs 169, 80.

Tengeru

Osiedle polskie w Tengeru pozeznalo swego Komendanta brytyjskiego, p. plk. Minnery-ego, który po przeszedło dwuletniej owocnej pracy na tym stanowisku, wyjechał wraz z Malzonką na wypoczynek do Wielkiej Brytanii.

W czasie pełnienia swych obowiązków, p. plk. Minnery dal się nam poznać nie tylko jako przedstawiciel Wielkiej Brytanii dbaly o losy uchodźców ale jako szczerzy przyjaciel Polaków i człowiek o złotym sercu, który ofiarował im swa wiedzę i bogate doświadczenie życiowe. To też mieszkańcy Osiedla z prawdziwym zalem zegnali swego Komendanta, życząc mu szczęśliwej podróży, dobrego i tak zasłużonego wypoczynku, oraz szybkiego powrotu do Tengeru. Na uroczystościach pożegnania plk. Minnery-ego i jego Malzonki byli obecni: Główny Polski Doradca do Spraw Szkolnictwa p. S. Szczepanski, ks. Dziekan W. Slapa z Nairobi, oraz przedstawiciele miejscowych władz brytyjskich i polskich. Jako gospodarz osiedla wygłosił przemówienie w języku angielskim p. M. Korzeniowski, następnie przemawiał plk. Minnery, Malzonka Jego, p. Mary Minnery, wielka przyjaciółka i protektorka Osiedla i w zakończeniu uroczystości, nowy Komendant brytyjski na czas nieobecności odjeżdżającego, p. H. Story.

Kidugala

Kidugala dalej tetni życiem... Pewne zmiany jakie nastąpiły w związku z nowymi warunkami przesyłały dzięki kierownictwu osiedla bez wstrząsów i życie układa się nadal spokojnie.

Referat Kulturalno-Oświatowy stoi na wysokości zadania - w społecznie i patriotycznie pojętej akcji tak oświatowej, jak i rozrywkowej.

Obecnie zostały zorganizowane przez R. K. O. kursy języka angielskiego ujęte popularnie dla szerszej publiczności a także specjalne dla pracowników administracji. Słuchacze w ilości ok. 60 osób

podzieleni są na poszczególne grupy.

W Świątlicy "Domu Polskiego" odbywają się każdej niedzieli "pogadanki" - urządzone staraniem Oświaty pozaszkolnej, na tematy społeczne, literackie, historyczne i religijne, cieszące się dużą frekwencją mieszkańców osiedla i żywym zainteresowaniem.

Nowością są wprowadzone ostatnio przez R. K. O. niezwykle atrakcyjne "Wieczory czwartkowe" łączące w jednym przyjaznym nastroju wszystkie warstwy kidugałskiego społeczeństwa. Wieczory czwartkowe rozpoczynają się zazwyczaj od "przebiegu wydarzeń tygodniowych" - i od komentarzy oraz pogadanki na tematy aktualne. Na "wesoly" program składają się krótkie inscenizacje, śpiewy, muzyka fortepianowa lub orkiestralna i z humorem prowadzona "conferancierka". Specjalne zainteresowanie wywołują melodeklamacje p. t. "Portrety czwartkowe" p. Marka Czerwiny - w niektórych rozbawiona publiczność odnajduje dowcipnie odmalowane wizerunki własne. Sala jest zawsze przepelniona, gdyż i koncerty wieczory-tance przyciągają publiczność bez różnicy wieku.

W dniu 16. XI. 1945 r. została urządzona z inicjatywy Kierownictwa Osiedla "Zabawa Ludowa" polączona z kiermaszem, na fundusz niesienia pomocy Polakom w Niemczech. Słachetny cel znalazł oddźwięk - w datkach w naturze na loterie fantowa, i gotówkowych ofiarach. Oprócz tego na zebraniu członków Spółdzielni zapadła jednogłośnie uchwała członków - na oddanie na cel powyższy najmniej 30% swej dywidendy, a niektórzy ofiarowali swa dywidendę w całości.

Tak więc imprezy jak i wpływy z zewnątrz daly sumę:

Shs. 6372 plus	
zbiórka w Gimnaz.	786
nauczycielstwo i dzieci	
Szkola Powsz.	431. 50
/datki/	
Harcerstwo	314. 25
zbiórka uliczna	

Ogólna suma Shs. 7904. 75 została wysłana pod adresem P.C.K.

Wkrótce odbędzie się druga "Zabawa Ludowa", w której zostaną pozostałe z poprzedniego kiermaszu fanty loteryjne wykorzystane

na powyższy ofiarny cel.

W Kidugali nie ma bezrobocia. Wielkie to słowo. Pracują wszyscy mimo zmniejszenia etatów i reorganizacji. Do tak doskonałego rozwiązania tego problemu przyczyniło się zaakceptowanie przez Radę Osiedla przedłożonego przez Kierownika Osiedla p. M. Wagnera, projektu dotyczącego reorganizacji gospodarczej i systemu zatrudnienia. Z wyniku należącego zrozumienia przez ogół jak i ofiarnej postawy społeczeństwa, powstał "Fundusz Społeczny" z którego szereg wydatków pokrywanych dotychczas przez Delegaturę MOS'u - został własnie zaspokojony. Na Fundusz Społeczny złożyła się część zysków Spółdzielni i dobrowolne datki osób pracujących.

Również w wielkiej mierze przyczyniło się do zrównowżenia życia osiedla rozszerzenie pewnych działów pracy i założenie nowych, jak: pralnia, warsztat wyrobów żelwny i trykotarstwo - dalej zastąpienie zwolnionych pracowników, nie Polaków, przez polskich mieszkańców Osiedla.

Wszyscy zredukowani na skutek przejęcia administracji przez władze brytyjskie otrzymali inne prace. Zagadnienie bezrobocia zostało rozwiązane po myśli Kierownictwa Osiedla i w związku z zabezpieczeniem pracy - także i dobrze nastrojonego społeczeństwa. Fakt jest, że do niektórych działów pracy brak jest jeszcze sił.

Dzięki harmonijnej współpracy Kierownika Os. p.M. Wagnera z Radą Osiedla wszystkie palące kwestie dotyczące organizacji życia w Osiedlu zostały jednogłośnie załatwione i przyjęte zycieliwie przez ogół mieszkańców Kidugali.

Tak więc reasumując powyższe rozwiązania trudnych ostatnio sytuacji - śmiało możemy nazwać Kidugale pogodnym ośrodkiem życia, pracy "Viribus unitis" i godziwej-rozrywki.

O rozwoju naszych szkol-Przed-szkola, Szkoły Powszechnej, Gimnazjum i Szkoły Muzycznej, jak również o działalności, warsztatów pracy naszego Osiedla przepięknie prosperującej Farmy-działalności Akcji Katolickiej jak i Harcerstwa damy wyraz w następnej korespondencji. Maria Huszczaniecka-Perschke.

KRONIKA HARCERSKA

"The East African Standard" z dnia 22 listopada donosi, że na fundusz: "Żywność dla Wielkiej Brytanii" harcerki polskie z osiedla w Rongai wraz ze skautkami angielskimi ze szkół w Turi i Nakuru złożyły sumę 1635 Sh. i 19 cent. Sumę tę zebrano z pokazu tanecznego, jaki harcerki urządziły. Czyn ten świadczy o ruchliwości naszego harcerstwa, jak i o należyтым zrozumieniu idei międzynarodowej współpracy młodzieżowej.

Wyszedł z druku Nr. 10 "skauta" oficjalnego organu Związku Harcerstwa Polskiego na Wschodzie. Numer ten w całości poświęcony jest harcerstwu polskiemu w Afryce. Wydany bardzo starannie, w pięknej szacie graficznej, opracowanej przez artystę Z. Kowalewskiego. Na stronie, tytułowej doskonała reprodukcja obrazu Baden Powella pod tytułem "Strażnik Lasu". Obraz ten malował Baden Powell w roku 1939 w miejscowości Namango w Kenii. Na trzech numeru składają się: Odeza Komendanta ZHP. n/W. do harcerek i harcerzy; gawęda Białego Lisa o bohaterze powieści "W Pustyni i w Puszczy", chłopcu, który winien się stać wzorem każdego harcerza, tym bardziej, że przygody jego miały miejsce właśnie w Afryce. Następnie znajdują się tam dwa artykuły, omawiające historie wschodnich wybrzeży Afryki i życie dwu plemion murzyńskich, Buszmenów i Hotentotów. Dalej jest opowiadanie o mało znanych przygodach twórcy scoutingu, gen. Baden Powella w Afryce, napisane przez hm. Brzezinskiego. Z kolei Delegat Ministra W. R. i O. P. w Nairobi pan S. Szczepanski w pięknej przemowie do harcerek i harcerzy w Afryce wskazuje na cele, jakie ma do osiągnięcia polska młodzież tutaj na uchodźstwie. Dalej idą trzy artykuły hm. Brzezinskiego, omawiające historie i osiągnięcia harcerstwa polskiego na Czarnym Lądzie. Każda harcerka, i harcerz winni dokładnie zapoznać się z naszym darobkiem, który jest częścią składową dorobku harcerstwa polskiego w tych najcięższych czasach na uchodźst-

wię. Pan J. Wnukowski, dyrektor War Relief Services na Afrykę w pięknym liście do Mons. Patrick O Boyle pisze o pracy i wysiłkach tutejszego harcerstwa a Szarotka" opowiada na zbiorce drużyny, co to jest W. R. S. W rubryce "Głosy Młodych" znajdujemy opowiadania o wycieczce harcerek z Południowej Rodezji do Victoria Falls/słynne na całym świecie wodospady!/, o bardzo ciekawej zbiorce drużyny wędrowniczek, o kursie instruktorskim w Dar Es Salaam, o zabawie w "Afrykanczyka" na kolonii żuchowej. Wreszcie są tam wyjatki z prasy angielskiej o naszych kursach oraz bogata kronika.

W tekście jest dużo ciekawych fotografii zarówno z życia naszego harcerstwa jak typów murzyńskich numer ten będzie niewątpliwie piękna pamiątka dla wszystkich harcerzy w Afryce.

Uroczystości Matki Boskiej Ostrobramskiej.

(Dok. ze str. 9- ej)

historje obrazu Matki Boskiej Ostrobramskiej. Podkreślił on ścisły związek tego obrazu z najcięższymi i doniosłymi przeżyciami narodu od chwili zawieszenia obrazu nad bramą warownych murów miasta Wilna w 1624 roku.

Odtąd obraz poza rycerską czciami i symbolem obronności grodu przy potęgającej się państwowości polskiej na jej rubieżach zasłynął cudami, ściągając do kaplicy Ostrobramskiej dalekie pielgrzymki nabożnej ludności Litwy i Rusi.

Czcąc Matki Boskiej Ostrobramskiej ogarnęła najtększe uczucia i tradycje rodzinne ludności kresowej. Utarł się zwyczaj przechodzenia pod Ostra-Bramą bez przykrycia głowy nawet wśród inowierców.

Wyczuł to głęboko wieszcz nasz Adam Mickiewicz i w ekstazie wiary cudem tłumaczy swe uzdrowienie, mowiąc: "...mnie dziecko do zdrowia powrócił cudem, - gdy od placzącej matki pod Twoją opiekę ofiarowany, martwa podniosłem

RUBRYKA WPLAT na "POLSKI FUNDUSZ PRASOWY"

w Afryce

Gen. Dr. Ferdynand Zarzycki
Dyr. Lic. i Gim. Zenskiego w
Diggelfold Shs. 100.-
Spółdzielnia Osiedla Kojas
/2-ga rata/ " 500.-

Odpowiedzi redakcji

P. Marian F. Makindu.

Potwierdzamy odbiór nadesłanych wierszy. Niestety nie możemy ich wykorzystać.

P. Z. W. Kojas.

Potwierdzamy odbiór listu, który przekazaliśmy do biura Polskiego Głównego Doradcy w Nairobi Udzielamy odpowiedzi na Pana pytania: Ignacy Paderewski zmarł 30 czerwca 1941 r. -

s. p. Wincenty Witos urodził się w Wierchoslawicach w karłkowskim w roku 1875. Premierem był w roku 1920-podczas wojny polsko-sowieckiej, stanął wówczas na czele Rządu Obrony Narodowej.

powieki i zaraz mogłem pieszo do twych Świątym progu iść i za wroczone życie podziękować Bogu....."

Z medalikiem i obrazkiem Matki Boskiej Ostrobramskiej na piersiach rycerze szli na boj broniąc granic Rzeczypospolitej i powstancy do walki o swięta Sprawę Wolności. Z obrazkiem tym w reku skończył syn Ziemi Wilenskiej Józef Piłsudski.

Przed tym obrazem Najświętszej Panny błogosławiono bron w powstaniach narodowych, przed nim też dokonywały się wstrząsające akty skruchy ze śpiewem stłoczonych na kłęczkach na ulicy tłumów zakazanych piosenek narodowych "Boże coś Polskę" i "Z Dymem Pozarów".

Koncząc swe kazanie Ks. St. Myszowski nawoływał otwarte serca uchodźców do ufności w oredownictwo Matki Najświętszej, do ufności, że za Jej wstawieniem my - wygnancy - uchodźcy Powrócimy cudem na Ojczyzny lono".

Kojas dnia

18. XI. 45 r. Inz. T. Zemoytel.

Inz. W. Krogulski

My za pol miliona lat ...

(Dokonczenie)

Dzisiejszy człowiek zaczyna szwankować z uzebieniem. Eskimos gryzacy kosci i zujacy twarzą skóre renifera, aby ją wyprawic na odzież, ma jeszcze zęby. Ale człowiek cywilizowany? Żeby coraz słabsze, ostatnie trzonowe t. zw. "madrosći" wychodzą coraz później lub wcale nie, przednie rosną ze szparami lub tloczą się jedne na drugie. W przyszłości "niedługiej" te "madrosći" zanikną zupełnie, jak również dwa przednie siekacze dziś już szeroka szpara.

Nie można mieć pięknych zębów jedząc same żupki, jarzynki i niewymagające forsoznego zucia potrawy. Ale człowiek przyszłości karmiony kondensowanym pokarmem, w pigułkach czy w innej postaci może się pożegnać z zębami. Wczesny człowiek miał potężne, szerokie, wysunięte szczęki. W miarę jak się wspinał po drabinie ewolucji podbródek się zwał, cofał, im dalej tym będzie gorzej. Twarzyczka będzie rzeczywiście "jak jabłuszko" a gorować będzie nad nią "lebek jak bania". A co z włosami na tej zgrabnej głowce? Zanikną jak zanika owłosienie całego ciała z postępem ewolucji, nie potrzebne ani ze względów przyzwyczajenia ani ciepła gdyż je zastąpi odzież.

Szczesliwe panie przyszłości! Nie będzie znany co to depilatory ale nie będzie znany miłych "posiedzeń", w denerwującej kolejce u fryzjera. Będzie, inna przyjemność. Przymierzanie peruk, bo to będzie z pewnością modne, jeśli nie zastąpi je malowanie głów w kwiaty i motyle, jak niedawno, lydek w Ameryce. Obrazek jak widzimy nie zana-dto ponętny. Choć plec piękna zachowa z pewnością ten i drugi ze swoich przyrodzonych powabów ale całość "aparycji" coś "niekonieczne". Lysa główka,

czołko noworodka, krótka szyja, bezzębna buzia, pekaty kadłubek, szerokie stopy, przypuszczam że już taki "lebski chłopak" będzie się znacznie lepiej prezentować.

Nie martwmy się jednak - to jeszcze nie zaraz. "Ten co przyjdzie" będzie miał zato niezaprzeczone "fory" - nie będzie znał wielu dolegliwości, które nas jeszcze trapią.

Cofnijmy się do czasów kiedy "ten co był", nie wiadomo poci i na co, przybrał pionową postawę, wbrew wszelkim prawom przyrody. Może uderzyło mu do głowy, że będzie strasznie wyglądał? Czy to niektóre słabe zwierzęta, aby odstraszyć napastnika, ale ile przez to stracił? Wszystkie jego organy wewnętrzne przynoszące silnie do wysklepionego kregosłupa zawisły jakby w powietrzu, lub zwały się na to, co u zwierząt nazywamy, nie bez przyczyny "słabizna". Klatka piersiowa nieobciążona splaszczyla się, zato kosci bioder rozszerzyły się, aby uformować pojemną miednicę. Pomimo tych zmian w koscu i w kształcie samych organów, z mechanicznego i statycznego punktu widzenia, jesteśmy bardzo słabo dostosowani do naszej dumnej pionowej postawy. Z pewnością żaden producent samochodów nie osmieliłby się wypuścić na rynek grata z tyłoma defektami.

Przed wszystkim - kadłub za słaby. Ciągłe narzekamy na bole w krzyżu, które z braku przednich nog podpierających korpus, muszą dźwigać cały ciężar ciała.

Natura nie może pozwolić takiej spartaczonej kreaturze petać się po świecie w nieskonczoną. Przyszły człowiek musi mieć krótszy kregosłup, natura z pewnością utnie mu parę kregów ledźwiowych i szyjnych. Nasz "odwłok" to drugie nieszczęście.

Brzuch wypuszczony, słabo umięśniony jest estetycznie i mechanicznie niżej wszelkiej krytyki. To też jest powodem ruptur, opadnięć i różnych "latających" podrobek.

Z czasem wykona się w człowieku różne rudymentalne kawalki, jak wyrostek robaczkowy, kregi ogonowe i t. d. Rece mamy jeszcze jakie takie, ale nogi? Słabo wysklepione i umięśnione podbicie powoduje często "plaska stopę". Przenosząc ciężar ciała z wielkiego palca na pięte wyrzucamy z gry inne palce stopy; ten mały już się prawie nie liczy, nawet uczciwy paznokciec na nim już nie rośnie. Talkiego nieużytki i innych, natura z pewnością cierpieć nie będzie. Przyszły człowiek będzie miał najwyżej cztery palce u nog.

Tak mniej więcej przedstawia się fizyczny obraz człowieka za pół miliona lat; jakim on będzie z psychicznego punktu widzenia trudniej już nieco przewidzieć. Sa horoskopy optymistyczne. A więc materialistyczna kultura dzisiejsza skończy się upadkiem i na jej gruzach wyrosnie nowa, lepsza, bardziej idealistyczna. Dzisiejsze barbarzyńskie wojny są już zapowiedzią jej schyłku.

Pesymisci, w większości przyrodnicy, utrzymują, że rodzaj ludzki nie przeżyje w ogóle nowych pół miliona lat. Jeśli wygubi się sam do czego zdają się zdążyć najkrótsza droga-bomby atomowe i t. p., to zasadniczo cykl rozwoju wszelkich form organicznych natura sama ogranicza do pewnego czasu kresu i kiedy go jakiś rodzaj przeżyje - zanika i nie odradza się już nigdy.

Wiele dynastji różnorodnych tworów wygasło u szczytu swej potęgi i dziś znamy je tylko ze skamielin i wykopalisk.

Historia człowieka na ziemi jest niesłychanie krótka, lecz niebywale szybka i wspaniała w swej woluencji. Rozbłysła jak meteor i jak meteor może nagle zgasnąć, pozostawiając jedynie skamieniałe ślady swej wspaniałej, zadziwiającej przeszłości.